

4

Mối Tình Giữa Anh Kiệt - Hoa Mai

Sau khi Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai đi thám thính doanh trại quân địch, Anh Kiệt không nói ra nhưng trong lòng rất lo ngại.

Các bộ tướng đi theo đã nằm nghỉ lấy sức nhưng chàng vẫn đi qua lại trong gian chòi...

Một lúc, trong lòng bồn chồn nóng nảy, chàng bước vội ra ngoài.

Rừng đêm về khuya càng vắng vẻ âm u. Tiếng chim kêu lên rì rạc đều đều, tạo nên một âm thanh huyền bí trong rừng khuya. Xa xa tiếng sóng vỗ rì rào trong hốc đá như tiếng thì thầm của thiên nhiên tạo vật.

Anh Kiệt càng bồn chồn lo lắng. Linh cảm như cho chàng biết một chuyện không lành sắp xảy ra, dù chàng biết là đối với Liêu cốc đạo nhơn có đến một vạn quân cũng không nghĩa lý gì, đừng nói chi một nhóm quân sĩ lẻ loi ở một doanh trại hẻo lánh này.

Anh Kiệt chợt nghĩ đến Hoa Mai! Chàng không dám thành thật nhận rằng tình yêu của chàng đối với Hoa Mai càng ngày càng tăng thêm. Chàng lo sợ cho Hoa Mai vì biết rõ tính tình liều lĩnh của nàng qua những lần chiến đấu bên nhau.

Bỗng Anh Kiệt dừng chân lắng nghe. Hình như đâu đây có tiếng lá khô xào xạc và tiếng người thì thầm.

Tương đầu Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai trở về, Anh Kiệt vui mừng chạy tới trước. Nhưng chàng kinh hãi thối lui, khi thấy thấp thoáng trong đêm, ba bóng người vụt hiện ra.

Anh Kiệt biết không phải là người nhà nên vội nép mình sau một gốc cây để dò xét.

Những bóng đen, nghe tiếng động cũng dừng lại nghe ngóng.

Một lúc, có tiếng nó vẳng lên như lệnh truyền:

- Không có gì lạ! Ta nên đi mau thôi! Có qua khỏi khu rừng này, mới mong thoát khỏi bọn chúng.

Anh Kiệt kinh ngạc vô cùng không biết mình gặp phải nhóm người nào đây? Sao họ có vẻ sợ sệt như đang lẫn trốn thế kia.

Người vừa nói xong, toan bước tới trước thì hai bóng kia đã ngăn lại:

- Hãy khoan! Thái Tử đừng hấp tấp! Chắc có kẻ lạ quanh quần đâu đây!

Anh Kiệt nghe gọi "Thái Tử", trong lòng hết sức nghi ngờ! Phải chăng Liễu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai đã cứu được Kiến Đức? Song giọng nói vừa rồi không giống của hai người?

Tuy nhiên Anh Kiệt thâm phục hại kẻ lạ mặt chỉ thoáng nghe tiếng xào xạc trên lá khô mà đoán được có người thì kể ra cũng tài thật.

Ba bóng đen cùng nín lặng. Một lúc sau có tiếng nói nhỏ:

- Gần đây có một gian chòi hoang. Biết đâu chừng đó là tiếng động do bọn tiểu phu gây ra?

Người được gọi là Thái Tử tiếp lời:

- Phải đấy! Các khanh quá dè dặt sợ chúng đuổi theo kịp bây giờ.

Anh Kiệt đoán chừng Thái Tử Kiến Đức vừa trốn thoát nơi doanh trại, song chàng không hiểu được đã nhờ ai?

Muôn ra mặt yết kiến Thái Tử, nhưng chàng ngại mình lắm. Chàng suy nghĩ một lúc rồi quyết hỏi cho ra lẽ, nên đồng dục cất tiếng:

- Ai đấy! Nếu Thái Tử Kiến Đức thì đừng động đậy! Nếu cãi lời khó sống được đâu!

Ba bóng đen đều giật đầu thối lui lại.

Có tiếng kêu lên:

- Chết rồi! Chúng ta đã bị phục binh!

Ba người cùng tuốt kiếm, đầu lưng vào nhau để nghinh địch...

Anh Kiệt lại cất tiếng:

- Đừng chống cự vô ích! Hàng trăm mũi tên đang nhắm vào các người! Chỉ một lệnh truyền của ta thì các người bỏ xác.

Mấy bóng đen nhón nhác nhìn quanh rồi một giọng nói cất lên:

- Khôn kiếp! Hãy ra mặt đương đầu với ta, đừng núp lén dọa nạt. Đã quyết tâm cứu chúa thì chúng ta nào có sợ chết đâu.

Nhưng, giữa lúc đó, một người trong bọn bỗng hạ kiếm suy nghĩ một lúc rồi bước tới nói:

- Ta là Thái Tử Kiến Đức đây? Chúng bây cứ bắt ta mang về cho Kỳ Vệ để lãnh thưởng nhưng hãy tha cho Trần Hà và Vương Long vì họ chỉ thừa hành lệnh của ta mà thôi.

Anh Kiệt hết sức vui mừng khi biết rõ Thái Tử đã tự động trốn khỏi trại giặc.

Chàng vội bước ra khỏi bụi cây quỳ xuống trước mặt Thái Tử thưa:

- Tàu Thái Tử, hãy tha tội cho thần. Vì muốn biết rõ Thái Tử nên thần mới mạo nhận thế kia!

Ba bóng đen đều kinh ngạc đứng nhìn. Thái Tử rất vui mừng nhưng vẫn dè dặt hỏi:

- Ngươi là ai? Làm gì ở giữa rừng trong đêm khuya khoắt thế này? Hãy đứng dậy!

Anh Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Tàu thái tử! Thần là Vũ Anh Kiệt cùng bá phụ Liêu Cốc đạo nhơn đến giải cứu cho Thái Tử đây!

Kiến Đức buột miệng kêu lên:

- Ô! Phái võ Hạnh Hoa thôn đến đây ư? Thật là may mắn vô cùng! Ta hằng nghe danh Liêu cốc đạo nhơn đến giờ mới được gặp! Người hiện ở đâu?

Anh Kiệt vội đáp:

- Tàu thái tử! Bá phụ của thần cùng hiền muội Hoa Mai đang vào doanh trại để dò xét tình hình.

Hai bóng đen và Thái Tử cùng kêu lên một lượt.

- Vào doanh trại? Trờ! Tự bao giờ?

Anh Kiệt sững sốt không biết có chuyện gì xảy ra nên đáp ngay:

- Tàu thái tử! Cả hai đi gần một trống canh rồi!

Kiến Đức có vẻ lo sợ:

- Thế thì nguy rồi! Ta cùng Trần Hà, Vương Long vừa bí mật giết quân canh trốn đi. Chắc bây giờ chúng đã hay tin. Đạo nhơn vào đó, giữa lúc này rất nguy hiểm. Nếu ta biết trước thì chuyện đâu có xảy ra thế này.

Anh Kiệt kinh sợ lắm, chưa biết tính thế nào thì Thái Tử sực nhớ ra điều gì lại hỏi:

- Sao các khanh lại chọn ngay đêm nay để cứu ta? Vì có gì quân triều lại kéo đến đây nhiều thế?

Anh Kiệt biết là đại quân của Phi Hồng Xà đã tới nên thuật qua âm mưu của Cù thị định giết Thái Tử và những việc xảy ra ở Phiên Ngung mấy lúc gần đây cho mọi người cùng nghe, rồi tiếp:

- Hiện tình dân chúng ở Phiên Ngung đã uất hận đến cực độ, chưa biết ngày nào sẽ quật khởi tiêu diệt quân Tàu và bẻ lũ Cù thị. Các lão quan đều một lòng mong Thái Tử trở về.

Thái Tử Kiến Đức cảm động nói:

- Ta không ngờ dân chúng ngày nay vẫn còn nhớ đến công nghiệp của tiên vương. Quả tình ta không oán hận Thái Hậu và Ai vương, miễn sao nước thịnh dân an là được.

Chợt nhớ đến hiện tại. Anh Kiệt nói:

- Xin thái tử hãy đến gian chòi gần đây tạm trú ẩn để chờ bá phụ của thần trở về rồi chúng ta sẽ lên đường.

Trần Hà, Vương Long tán đồng:

- Vũ tráng sĩ nói rất phải. Thái Tử nên đi ngay, chờ đạo sĩ trở về sẽ liệu.

Kiến Đức gật đầu ưng thuận. Anh Kiệt liền đưa mọi người về chòi và đánh thức các gia tướng để cho chúng biết rõ tình hình.

Nhìn thấy Thái Tử mọi người đều mừng rỡ, nhưng không khỏi lo âu cho tính mạng của Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai. Hai người vẫn đi biệt không về.

Anh Kiệt quá nóng lòng, không chịu đựng được nữa, nên tâu với Kiến Đức:

- Tâu Thái Tử, xin người cho phép thần đến doanh trại của Kỳ Vệ xem động tĩnh ra sao?

Kiến Đức phân vân chưa biết phân thế nào thì Anh Kiệt đã nhảy vọt ra sân, băng mình đi vùn vụt.

Bỗng từ xa có tiếng vó câu rộn rịp vang lại.

Anh Kiệt dừng chân, trong lòng hết sức hồi hộp.

Có phải chẳng quân triều đánh đuổi theo Thái Tử Kiến Đức?

- Trong lúc đó, ở gian chòi, Kiến Đức, Trần Hà, Vương Long và các gia tướng đều nghe tiếng vó ngựa nên vội vã ra sân. Mọi người đều tuốt kiếm ra, sẵn sàng nghênh đầu.

Trong đêm tối lờ mờ, một chiếc xe song mã hiện ra, trên con đường nhỏ xuyên rừng khiến Anh Kiệt hết sức ngạc nhiên.

Quân triều đuổi theo Thái Tử với một chiếc xe song mã ư?

Nhưng đằng kia, Trần Hà và Vương Long vừa thoáng thấy bốn người trên xe thì cùng thét lên một lượt:

- Quân triều đấy! Giết hết chúng đi...

Rồi như hai con hổ đói, họ vung kiếm nhảy tới trước chặn đứng đôi ngựa. Anh Kiệt cũng rút kiếm xông vào.

Bọn kia dừng ngựa lại rồi nhảy tràn xuống vung kiếm lên nghênh địch...

Bỗng có tiếng thét vang lên

- Hãy khoan. Đừng làm lẫn, ta là Liêu Cốc đây!

Anh Kiệt nghe tiếng bá phụ vội thét lên chặn đứng các bạn.

Trần Hà, Vương Long dừng tay nhìn phe nghịch bỡ ngỡ. Liêu Cốc đạo nhọn bước tới chỉ Trần Hà, Vương Long rồi hỏi Anh Kiệt:

- Chuyện gì thế? Hai người kia là ai? Sao chưa biết nhau đã vội giáp chiến?

Anh Kiệt chưa kịp đáp lời thì có tiếng cất lên:

- Chào đạo nhọn!

Thái Tử Kiến Đức từ phía gian chòi chậm chậm bước tới. Bọn tỳ tướng của Lãnh binh Kỳ Vệ đều kinh hoảng quỳ thụp xuống:

- Trời! Thái Tử! Người vẫn sống!

Liêu Cốc đạo nhọn sững sốt nhìn chàng thanh niên tuấn tú khôi ngô mà mọi người vừa gọi là Thái Tử.

Đạo nhọn từ từ quỳ xuống tâu:

- Thần cam thất lễ. Xin Thái Tử miễn chấp.

Kiến Đức bước tới đỡ đạo nhọn dậy rồi nói:

- Khanh đừng bận tâm! Được các khanh đến giải cứu ta cảm kích vô cùng. Còn các tỳ tướng của Kỳ Vệ, sao cũng lại đến đây?

Các tướng nhìn Thái Tử và Trần Hà, Vương Long rồi cúi gằm mặt xuống.

Thường ngày, tuy không hà hiếp Thái Tử nhưng họ thừa hành thượng lệnh, canh phòng Thái Tử gắt gao, nên trong giờ phút này, ai cũng có vẻ xấu hổ.

Liêu Cốc đạo nhọn hiểu rõ điều đó, nên vội đáp:

- Lãnh binh kỳ vệ là chỗ quen biết với thần nên khi Phi Hồng Xà kéo đại quân đến đây để hãm hại Thái Tử thì Kỳ Vệ đã hiểu là mình thù nhằm chúa. Khi thầy giải bày mọi lẽ. Kỳ Vệ đã tìm hết cách giúp đỡ thần thoát khỏi doanh trại.

Rồi sực nhớ đến Hoa Mai, Liêu Cốc đạo nhọn chạy trở lại chiếc xe, ôm xúc nàng lên. Anh Kiệt nhìn thấy Hoa Mai trong tình cảnh bi đát như vậy, thét lên:

- Hoa Mai! Trời!

Chàng lại đến đỡ Hoa Mai trên tay Liêu Cốc đạo nhọn. Thiếu nữ vẫn nằm thêm thiếp, máu rịn chảy ướt cả áo.

Anh Kiệt kinh sợ lắm! Chàng bồng Hoa Mai vào chòi trong lúc Liêu Cốc, Thái Tử và mọi người theo sau. Ai nấy đều có vẻ đau đớn xót xa.

Đạo nhọn đến chỗ để hành trang lấy gói thuốc bột, tự người chế lấy.

Ông lấy nước hòa thuốc rồi đổ cho Hoa Mai, còn lại bao nhiêu ông rắc vào các vết thương máu đang rịn chảy...

Hoa Mai ngهنghẹn, nấc lên rồi động đậy trở mình rên khe khẽ.

Đến giờ phút này Anh Kiệt không còn giấu giếm được tình yêu của chàng đối với Hoa Mai.

Chàng cúi xuống lay gọi:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh dậy đi em!

Thái Tử Kiến Đức bỗng hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Vì sao Hoa Mai kiệt nữ lại đến nỗi này?

Liêu Cốc đáp:

- Hoa Mai bị quân triều bắt được khi đột nhập vào phòng để cứu Thái Tử. Nàng bị Đô Thống Phi Hồng Xà cho tùy tướng tra tấn. Lúc tôi đến nơi thì Hoa Mai đã ngất lịm đi rồi.

Thái Tử rất cảm kích trước sự hy sinh của Hoa Mai và không khỏi lo sợ cho tính mạng của nàng.

Liêu Cốc đạo nhơn thấy Thái Tử quá lo lắng liền trấn an người:

- Thái Tử đừng lo! Hoa Mai sẽ tỉnh lại ngay bây giờ. Nàng dưỡng bệnh trong ít lâu sẽ khỏi hẳn.

Ông lại quay sang Trần Hà, Vương Long nói:

- Thì ra chính nhị vị tráng sĩ đã cứu Thái Tử thoát khỏi doanh trại. Toàn dân Nam không thể quên ơn nhị vị.

Trần Hà chấp tay từ tốn:

- Đạo nhơn nói quá lời. Quả tình đây chỉ là một sự ngẫu nhiên chớ bọn tôi cũng không ngờ Thái Tử đang lâm đại họa. Thấy Thái Tử lo buồn đêm đêm thức trắng, chúng tôi mới liều chết cứu người thoát khỏi nơi giam cầm. Nhưng thật ra cũng không biết rồi sẽ đi về đâu?

Liêu Cốc đạo nhơn liền tâm với Thái Tử:

- Thần được giao phó trách nhiệm đưa Thái Tử về triều vì dân chúng ở Phiên Ngung đều căm hờn quân Tàu và bè lũ Cù Thái Hậu. Xin Thái Tử sửa soạn lên đường trước khi quân binh của Phi Hồng Xà kéo đến đây.

Kiến Đức ái ngại nhìn Hoa Mai, trong khi đó nàng vẫn chưa tỉnh hẳn.

Thái Tử nói:

- Đường về Phiên Ngung rất gập ghềnh, sợ có hại cho tính mạng của Hoa Mai nữ hiệp?

Liêu Cốc đạo nhơn khẽ đáp:

- Dù sao ta cũng phải rời khỏi nơi đây, sớm lúc nào hay lúc ấy.

Ông lại bảo Anh Kiệt:

- Vũ hiền điệt đưa Hoa Mai lên ngựa đi. Trên đường về Phiên Ngung, hiền điệt hãy lo chăm sóc cho em.

Anh Kiệt vâng dạ rồi bồng Hoa Mai ra khỏi cửa chòi hoang.

Thái Tử Kiến Đức trước quyết định của Liêu Cốc đạo nhơn cũng đành nghe theo. Người cùng Trần Hà, Vương Long lên ngựa của bọn gia tướng Hoàng đề đốc. Liêu Cốc đạo nhơn đến bên bọn tùy tướng của Kỳ Vệ hỏi:

- Việc đưa Thái Tử về Phiên Ngung rất cấp bách, chư vị có sẵn lòng theo hộ giá không?

Chàng tráng sĩ đứng đầu bọn kia vội đáp:

- Nếu được Thái Tử và đạo nhơn tin cậy thì còn gì bằng. Bây giờ chúng tôi cũng không còn cách nào trở lại doanh trại nữa... Chúng tôi xin hết lòng giúp đạo nhơn đưa Thái Tử về đến nơi đến chốn.

Cả bọn nói xong bước lên xe. Liêu Cốc đạo nhơn nhìn trước nhìn sau rồi giục ngựa đi.

Đoàn người ngựa liền băng vùn vụt qua con đường nhỏ xuyên rừng.

Giữa lúc ấy, bóng đêm bắt đầu loãng dần trên các ngọn cây, bình minh về rộn rã trong tiếng chim ca hót vang rừng.

Ánh nắng rực rỡ của buổi bình minh đổ tràn xuống cánh rừng còn ướt đầm sương đêm, ngàn cây, nội cỏ như bừng tỉnh dậy sau một đêm tối nặng nề...

Đoàn kỵ mã vẫn phi nhanh vùn vụt qua bao đoạn đường dài để trở lại Phiên Ngung.

Liêu Cốc đạo nhơn rất hoan hỉ vì đã hoàn thành được sứ mạng đưa thái tử về đến kinh đô để khôi phục ngôi báu từ bao nhiêu năm bị chiếm đoạt...

Thỉnh thoảng đạo nhơn quay nhìn thái tử như để xét đoán người. Khuôn mặt tuấn tú khôi ngô, đượm đầy vẻ cương quyết của Thái Tử làm cho đạo nhơn rất vừa lòng. Người nhận thấy Kiến Đức rất xứng đáng là người cho muôn dân thần phục.

Riêng Thái Tử, người vẫn ngồi trầm lặng trên yên ngựa như có một tâm sự gì u ẩn.

Dù muốn, dù không, từ nay người cũng ra mặt đương đầu với Ai vương và Cù Thái Hậu.

Thật tâm, Thái Tử không muốn điều đó xảy ra, người đã hy sinh tất cả, nhận chịu số phận mình để cho đất nước thanh bình, lê thứ hưởng cảnh lạc.

Nhưng giờ đây vì âm mưu của Cù Thái Hậu sáp nhập Nam Việt vào đất Tàu nên muôn dân mới chịu cảnh áp bức, lầm than.

Trước lòng uất hận của muôn người, dù Thái Tử không nghĩ đến ngôi báu, người cũng phải vì dân mà chặn đứng những hành động bạo tàn của quân cướp nước.

Tuy nhiên Thái Tử rất buồn phiền vì vô tình anh em một cha lại tranh giành nhau ngôi báu! Rồi đây muôn vạn đời sau thiên hạ sẽ phê phán thế nào?

Tự nhiên Thái Tử nghĩ đến việc gặp Ai vương và Cù thị một lần cuối cùng, để đem lời phải trái khuyên can, miễn tránh được một cuộc đổ máu vô ích...

Thái Tử giục ngựa tới trước để gặp Liêu Cốc đạo nhơn.

Đang bận nghĩ đến những việc phải làm khi đến Phiên Ngung, chợt thấy Thái Tử lướt tới, đạo nhơn hiểu ngay là Thái Tử có chuyện cần bàn nên vội ghì cương ngựa lại.

Kiến Đức khẽ hỏi:

- Ta định tìm gặp Ai vương và Thái Hậu, đạo nhơn nghĩ có nên chăng?

Liêu Cốc kinh ngạc nhìn Thái Tử, trong lòng vô cùng sửng sốt vì ý nghĩ táo bạo ấy. Ông thật không hiểu vì sao Thái Tử lại nghĩ thế nhưng cũng tìm cách trả lời:

- Thần rất cảm phục lòng chuộng hòa hiếu của Thái Tử nhưng trước tình thế này, Thái Tử không thể dùng lời nói để thu phục Ai vương và Cù thị được đâu. Ai vương còn nhỏ dại lại vô quyền, còn Cù thị quá tham lam khát máu, chỉ muốn sáp nhập Nam Việt vào đất Hán để tạo thêm uy thế cho em trai là tướng Cù Lạc.

Lòng tham của người đàn bà ấy thật vô bờ bến. Thái Tử không thể dùng lời phải trái để khuyên can được. Không khéo lại đem thân làm mồi cho hổ đói..

Kiến Đức không đáp, quay nhìn đi nơi khác. Lời nói của Liêu Cốc đạo nhơn rất hữu lý, người cũng biết vậy nhưng Thái Tử vẫn không bỏ ý định. Người quyết tâm tìm một giải pháp để tránh những cuộc chém giết không đâu!

Liêu Cốc liếc nhìn Thái Tử rồi nhủ thầm:

- Thái Tử là người rất xứng đáng để lên ngôi trị vì thiên hạ.

Trong khi ấy, Hoa Mai bắt đầu tỉnh. Nàng mở mắt nhìn quanh và cảm thấy đau đớn khắp toàn thân.

Cảm giác đầu tiên của nàng là thấy mình nằm trên mình ngựa, trong đôi tay cứng rắn của một người...

Nàng ngược lên; bắt gặp khuôn mặt rắn rỏi của Anh Kiệt đang nhìn ra phía trước. Hoa Mai tưởng mình đang mơ, nên nhắm nghiền đôi mắt lại. Nhưng một lúc sau, nàng vẫn thấy mình có những cảm giác như cũ.

Bước chân ngựa chập chùng làm cho nàng nhận rõ là mình đang nằm trong lòng Anh Kiệt.

Xấu hổ quá, đôi má ửng hồng, nàng nằm yên không động đậy. Nàng không hiểu sao mình lại nằm đây?

Phút chót, nàng nhớ lại tất cả. Từ khi vào giải cứu Thái Tử, bị rơi vào tay giặc rồi Phi Hồng Xà truyền thủ hạ tra tấn. Chúng sảm sỡ bị nàng hạ nhục nên chúng mới tức giận đánh đập nàng cho đến khi ngất lịm...

Nàng chỉ nhớ đến đó thôi! Rồi ai đã cứu nàng? Tại sao nàng lại nằm trong lòng Anh Kiệt và hai người đang đi về đâu.

Hoa Mai nằm im lìm như còn mê man vì nàng lo sợ Anh Kiệt biết mình đã tỉnh hẳn thì xấu hổ chết được!

Anh Kiệt vô tình không hay biết gì hết. Chàng vẫn giục ngựa theo sau thái tử và Liêu Cốc đạo nhơn. Thỉnh thoảng chàng lại cúi xuống nhìn Hoa Mai với đôi mắt dịu dàng.

Lần đầu tiên trong đời, chàng ôm một thiếu nữ trẻ đẹp vào lòng mà người lại chính là người mà chàng thầm yêu mến. Tuy nhiên trong lòng chàng không ảm chút tà tâm...

Chàng bỗng cúi xuống gọi nhỏ nhỏ:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh dậy đi em. Anh lo sợ lắm! Trời! Sao em thiêm thiếp mãi thế này?

Giọng nói của Anh Kiệt tha thiết, nhẹ nhàng thoảng bay trong hơi gió làm dịu mát tâm hồn Hoa Mai.

Nàng thật không ngờ, Anh Kiệt lại yêu thương nàng đến thế. Hoa Mai cảm thấy sung sướng vô cùng...

Từ ngày bị Anh Kiệt sửa trị trên đài, nàng bỏ hẳn tính kiêu căng và bắt đầu nhìn đời bằng đôi mắt khác! Lần lần sống chung nhau, nàng cảm phục tính tình, đức độ của Anh Kiệt và cảm thấy tình yêu của mình nghiêng hẳn về chàng. Tuy nhiên, không bao giờ Hoa Mai để lộ ra ngoài vì nàng nghĩ rằng Anh Kiệt không bao giờ để ý đến nàng.

Khi còn ở Hạnh Hoa thôn, những buổi chiều nàng luyện ngựa trong rừng xa. Anh Kiệt thường đến với nàng, nhưng Hoa Mai vẫn cố gắng đè nén tình yêu của mình.

Nàng giữ sự lạnh lùng và lúc nào cũng lễ độ với Anh Kiệt...

Nhưng hôm nay, trong giờ phút, nàng mới rõ được lòng chàng.

Nàng muốn mở mắt ra để đón nhận tình yêu của chàng để nói cùng chàng những lời yêu đương bấy lâu chôn giấu trong lòng! Nhưng tự nhiên Hoa mai thấy ngại ngùng lắm!

Tình yêu đến với nàng đột ngột quá làm cho nàng lo sợ băng quơ. Nàng muốn nằm yên mãi trên tay Anh Kiệt để tận hưởng hạnh phúc vì sợ rằng lời nói của mình phát ra sẽ làm tan đi những cảm giác thần tiên mà nàng vừa được hưởng...

Hạnh phúc mới chớm dậy trong lòng, làm cho Hoa Mai quên đi những nỗi đau đớn của thể xác.

Bỗng có tiếng gọi vang lên:

- Anh Kiệt! Hoa Mai đã tỉnh chưa?

Hoa Mai sững sốt nhủ thầm:

- Quả đúng là tiếng nói của Liêu Cốc bá phụ. Nàng vui mừng khôn xiết và chắc chắn là Liêu Cốc đã cứu nàng thoát chết.

Anh Kiệt nghe tiếng bá phụ vội giục ngựa lướt tới bên người, cất tiếng:

- Thưa bá phụ! Em con vẫn chưa tỉnh!

Hoa Mai thương cảm vô cùng. Nàng muốn mở mắt ra để cho Anh Kiệt bớt âu lo nhưng đã lỡ im hơi lặng tiếng, bây giờ động dậy sợ chàng hiểu được lòng mình thì ngưng chết đi được.

Một giọng nói nghiêm trang bỗng cất lên làm cho Hoa Mai chú ý.

- Liêu Cốc đạo nhơn thử liệu xem! Chúng ta có nên dừng lại nơi đây để săn sóc cho nữ kiệt chăng?

Liêu Cốc đáp:

- Tâu Thái Tử! Xin người chớ lo. Hoa Mai không đến nỗi nào đâu. Vì sức cháu quá yếu thể thôi.

Hoa Mai kinh ngạc nhủ thầm:

- Trời! Thái Tử còn sống ư? Ai đã cứu người?

Sự vui mừng đó làm cho Hoa Mai quên mất dự định lúc nãy, nên mở mắt nhìn tới, đôi tay động dậy.

Nàng vừa thấy Liêu Cốc đạo nhơn và Thái Tử Kiến Đức ruổi ngựa song song bên nhau, thì Anh Kiệt cũng vừa cúi xuống nhìn nàng.

Thấy Hoa Mai tỉnh táo như thường, Anh Kiệt vụt hiểu là nàng đã tỉnh từ lâu nhưng vẫn nín lặng nằm trong lòng mình.

Chàng mỉm cười khẽ hỏi:

- Hoa Mai! Em đã đỡ nhiều chưa?

Thiếu nữ giật mình nhìn lên bắt gặp Anh Kiệt đang mỉm cười. Nàng bẽn lễn quay nhìn nơi khác.

Trong đời chàng, chưa lúc nào Anh Kiệt thấy mình vui sướng như hôm nay.